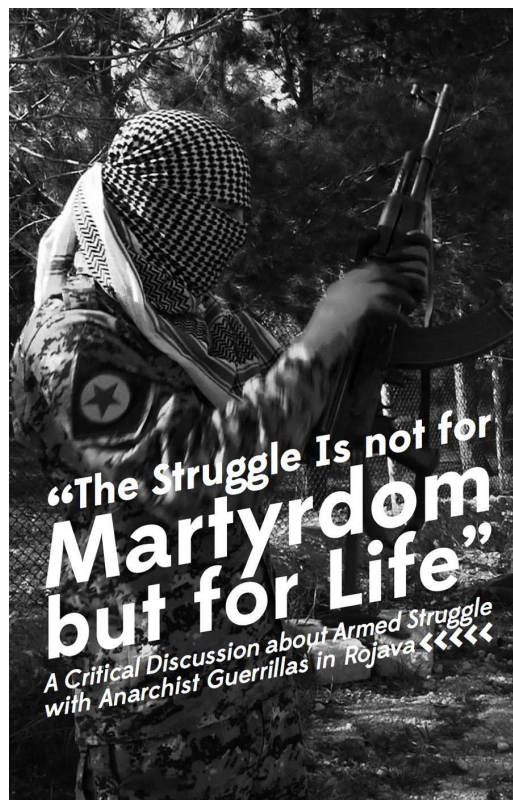

”Lupta nu este pentru martiriu, ci pentru viață”

O discuție critică despre lupta armată cu gherilele anarhiste din Rojava

CrimethInc., International Revolutionary People’s Guerrilla Forces

2017/04/18

La sfârșitul lunii martie 2017, s-a răspândit vestea că în Rojava s-a format o nouă grupare de gherilă anarhistă, Forțele Revoluționare Internaționale de Gherilă Populară (IRPGF). Apariția lor a reaprins discuțiile despre participarea anarhistă la rezistența kurdă și la lupta armată ca strategie de schimbare socială. A fost dificil să comunicăm cu tovarășii din Rojava cu privire la aceste chestiuni importante, deoarece aceștia operează în condiții de război și sunt înconjurați de dușmani din toate părțile. Prin urmare, suntem încântați să prezentăm cea mai cuprinzătoare și mai critică discuție apărută până acum cu IRPGF, explorând contextul complex al războiului civil sirian și relația dintre lupta armată, militarism și transformarea revoluționară.

Evoluțiile din Siria prefigurează un viitor care se apropie rapid, în care războiul nu se mai limitează la zone geografice specifice, ci devine o condiție omniprezentă. Actorii statali și non-statali au fost atrași în mod ineluctabil în conflictele din Siria, iar aceste conflicte se extind cu mult dincolo de granițele sale; astăzi, războiul civil redevine imaginabil în multe țări care nu au mai cunoscut războiul pe teritoriul lor de 70 de ani. Războaiele prin procură, cândva limitate geografic, se răspândesc în întreaga lume, pe măsură ce confesiunile religioase, etniile, naționalitățile, genurile și clasele economice devin procurori în luptele dintre diverse ideologii și elite. Pe măsură ce capitalismul generează crize economice și ecologice din ce în ce mai intense, aceste lupte sunt probabil inevitabile. Dar, deși ele oferă noi oportunități de a contesta capitalismul și statul, cu greu indică drumul spre relațiile de coexistență pașnică și de ajutor reciproc pe care anarhiștii doresc să le creeze.

Este posibil ca anarhiștii să participe la astfel de conflicte fără a renunța la valorile și principiile noastre? Este posibil să ne coordonăm cu forțe care urmăresc agende diferite, păstrându-ne în același timp integritatea și autonomia? Cum ne-am putea confrunța cu aceste situații fără a ne transforma într-o mașină de război militarizată? Din punctul de vedere al Europei și al Statelor Unite, nu putem dezvolta decât o perspectivă limitată asupra acestor întrebări, deși este necesar să ne formăm propriile ipoteze critice. Suntem recunoscători pentru oportunitatea de a intra în dialog cu cei care luptă în Rojava și sperăm să facilităm conversațiile pe această temă dincolo de blocaje și linii de luptă în întreaga lume.

Forțele kurde fac apel la susținători internaționali pentru a lupta alături de ele de ani de zile. Cum se desfășoară acest lucru în practică? Vă considerați participanți egali și autonomi atât la lupte, cât și la transformarea societății? Sau considerați că rolul vostru este acela de aliați care să le sprijine apărarea?

În primul rând, este important să ne dăm seama că nu toți susținătorii internaționali vin în Rojava, sau, de altfel, în regiunea mai largă a Kurdistanului, din același motiv. După cum știți, există un flux constant de susținători internaționali care se alătură de zeci de ani în rândurile Partidului Muncitorilor din Kurdistan (PKK). În plus, sprijinul internațional a venit din partea țărilor vecine, precum și din partea altor partide și grupuri de gherilă, cum ar fi Organizația pentru Eliberarea Palestinei (OEP) și Armata secretă armeană pentru eliberarea Armeniei (ASALA).

Cu toate acestea, mai recent, susținătorii internaționali au venit în regiune mai ales ca urmare a creșterii Daesh (ISIS) și a atacului său total atât în Irak, cât și în Siria. În urmă cu câțiva ani, în perioada bătăliei de la Kobanê și a campaniei de genocid a Daesh în Rojava și Shengal, diverse grupuri și persoane internaționale au venit să lupte din nenumărate motive. De exemplu, Leii din Rojava i-au atras pe cei cu ideologii și perspective mai militariste, de dreapta și motivate religios. În același timp, stânga militantă turcă, și anume Partidul Comunist Marxist-Leninist (MLKP) și Partidul Comunist Turc Marxist-Leninist (TKP/ML) au sosit în Rojava (pentru a include mai târziu Forțele Unite pentru Libertate, sau BÖG, care avea să se formeze după Kobanê) și s-au alăturat luptei armate în efortul de a ajuta forțele kurde și de a ajuta lupta nu numai în Rojava, ci și în Bakur (Kurdistanul de Nord - Turcia) și în Turcia în general.

Astfel, simultan, în timpul acelor luni cruciale din Kobanê, existau fundamentalisti creștini, fasciști și islamofobi care luptau alături de comuniști turci și internaționali, socialiști și chiar câțiva anarhiști. Aceasta nu înseamnă că toți luptătorii occidentali sunt fie fasciști, fie de stânga. Dimpotrivă, de fapt, destul de mulți susținători internaționali s-au identificat pur și simplu ca fiind antifasciști, susținători

ai luptei kurde, feministe liberale, susținători ai democrației și cei care sunt fascinați de proiectul confederalist democratic care se desfășoară în Rojava. Deși situația s-a schimbat pe teren și mulți dintre cei cu convingeri de dreapta sau religioase nu mai luptă cu Unitățile de Protecție a Poporului și Unitățile de Apărare a Femeilor (YPJ/G), există încă un amestec eclectic și departe de a fi monolitic de susținători internaționali aici.

În practică, susținătorii internaționali sunt plasați în diferite unități în funcție de anumite criterii. De exemplu, personalul militar anterior care vine în Rojava poate avea acces la unități kurde care, în cea mai mare parte, ar fi închise pentru cei care nu au experiență militară anterioară. Printre acestea se numără unitățile de lunetiști (suikast) și de sabotaj (sabotaj) (tabûrs). Internaționalii care vin să lupte din motive ideologice, pentru anarhism, comunism sau socialism, ar putea alege să meargă la una dintre bazele partidului turc pentru a se antrena și a lupta ca membru atașat al unităților lor de gherilă. Cu toate acestea, majoritatea susținătorilor internaționali se alătură unei unități kurde din cadrul YPJ/G și luptă alături de kurzi, arabi, ezizi, armeni, asirieni și alte grupuri din cadrul Forțelor Democratice Siriene (FDS).

Poziția socială a susținătorilor internaționali în raport cu membrii locali și indigeni ai forțelor militare este, desigur, complexă. Pentru oamenii din Rojava și pentru mișcarea de eliberare kurdă mai largă, este o onoare pentru ei să aibă susținători internaționali care vin să îi apere atunci când simt că comunitatea internațională, timp de aproape un secol, a abandonat lupta lor pentru autonomie și autodeterminare. Cu toate acestea, există această atmosferă aproape de celebritate în jurul unor occidentali care vin aici să lupte, precum și o atmosferă simbolică și uneori paternalistă din partea unor elemente ale establishmentului politic și militar local. Desigur, acest lucru se schimbă în funcție de motivele și motivațiile susținătorilor internaționali pentru a veni în Rojava. De exemplu, unii susținători internaționali au o mare plăcere să se arate, să pozeze cu arme și să jubileze cu privire la "realizările" lor. Alții aleg să își ascundă fețele și identitățile din motive atât politice, cât și practice.

Nu există nicio îndoială că unii susținători internaționali au folosit conflictul din Rojava ca vehicul pentru publicitate personală, ceea ce face parte, desigur, din "era selfie-ului" și a rețelelor sociale. Acest lucru le-a permis unora dintre ei să facă o mică avere scriind cărți și folosind revoluția în interes propriu. Acesta este oportunismul și aventurismul în cel mai rău caz. Aceasta este o mică minoritate a susținătorilor internaționali de aici și nu reprezintă în niciun caz un indiciu al motivelor sau acțiunilor populației mult mai numeroase de luptători străini. Deși există o apreciere pentru cei care au adus conflictul și revoluția la un public mult mai larg, există și faptul că cei care luptă aici pot, în cele mai multe cazuri, să uite lupta și au privilegiul de a se întoarce la viețile lor confortabile. Există, de asemenea, tipurile de turiști de război care vin aici pentru dragostea de luptă și de bătălie. Ei se laudă cu experiențele lor militare și mulți chiar au servit sau au încercat să se alăture Legiunii Străine Franceze. Atunci când sunt întrebați, aceștia își exprimă adesea dorința de a călători în Ucraina sau în Myanmar pentru a continua să lupte după ce părăsesc Rojava.

Acest lucru ne aduce la o poziție teoretică importantă pe care o susținem în cadrul IRPGF. Pentru noi, credem că mulți dintre susținătorii internaționali, în special majoritatea occidentalilor, își reproduc privilegiile și poziția socială aici, în Rojava. Dorim să introducem conceptul de "luptă sigură". Adică, din moment ce acest război este sprijinit de Statele Unite și de puterile occidentale, este sigur să lupți împotriva inamicului și să nu te confrunți cu repercusiuni pentru că faci parte dintr-o organizație a cărei ideologie este apoistă (Apo este o poreclă afectuoasă pentru Abdullah Öcalan, unul dintre membrii fondatori ai PKK) și, prin urmare, legată de o organizație declarată teroristă. Nu există nicio sancțiune reală pentru implicarea în Rojava, cu excepția cazului în care cineva are legături directe cu unele dintre cele mai radicale grupuri de aici. De exemplu, cetățenii turci care luptă alături de grupurile de aici sunt declarați teroriști de către statul turc și chiar și tovarășii Partidului Marxist-Leninist (Reconstrucția Comunistă) au fost arestați și încarcerati, ceea ce a dus la închiderea birourilor lor în toată Spania, sub acuzația că ar avea legături cu PKK. Lăsând la o parte aceste cazuri unice, marea majoritate a susținătorilor internaționali care vin să lupte împotriva Daesh și să îi ajute pe kurzi sunt în siguranță față de urmărirea penală.

În plus, în unele cazuri, acest lucru reproduce exemplul adesea citat al intelectualilor și activiștilor occidentali care aplaudă un conflict dincolo de granițele lor, dar nu sunt dispuși să își sacrifice confortul și privilegiile pentru a intensifica lupta acasă. Unii susținători internaționali pot veni și pot fi revoluționari timp de șase luni sau un an, pot fi aplaudați și se pot autofelicita și se pot întoarce la mulțumirea și la existența lor normală. Aceasta nu este majoritatea cazurilor, dar este totuși o problemă aici. De asemenea, venirea pentru câteva luni sau un an nu este în niciun caz ceva ce dorim să minimalizăm sau să ridiculizăm. De fapt, fiecare susținător internațional își pune viața în pericol prin simpla alegere de a veni într-o zonă de război activă. În mod corespunzător, susținătorii internaționali pot învăța abilități și noi perspective în timp ce își riscă viața aici, în timpul luptei, iar apoi se pot întoarce acasă și pot continua să lupte acolo în diferite moduri.

Unii susținători internaționali și-au schimbat chiar pozițiile ideologice în ambele direcții. În cea mai mare parte într-o direcție pozitivă, considerând că eliberarea femeilor și auto-organizarea sunt componente cheie pentru o viață mai eliberată. O mică minoritate și-a schimbat opiniile în sens negativ, susținând că kurzii sunt luptători incompetenți, că revoluția a eșuat sau va eșua și că venirea în Rojava nu le-a oferit lupta și războiul neîngrădit pe care și le doreau. Cu toate acestea în perspectivă și așa cum vom discuta, ce se va întâmpla atunci când puterile internaționale vor întoarce spatele proiectului din Rojava și nu vor mai avea nevoie de forțele revoluționare? Va fi dispusă marea majoritate a susținătorilor internaționali să lupte împotriva forțelor turcești sau, de altfel, chiar a celor americane? Acest lucru rămâne de văzut.

Spre deosebire de grupul de susținători internaționali menționat mai sus, există cei care au venit aici cu o profunzime, claritate și analiză profundă a pozițiilor ideologice, a geopoliticii regionale și a războiului de gherilă. Amestecul, calitatea și cantitatea de luptători de gherilă comuniști, socialiști și anarhiști este de neegalat în orice alt conflict armat din lume. Acest lucru oferă noi oportunități și a condus la unele inovații unice, cum ar fi Batalionul Internațional al Libertății (BLI), precum și la antrenamente și operațiuni comune, dar ridică, de asemenea, spectrul și pericolul de a repeta istoria.

În cele din urmă, cei care au venit din motive ideologice sau pentru a sprijini poporul din Rojava și lupta sa se simt ca participanți egali atât la lupte, cât și la transformarea socială, în timp ce alții, în acest moment o minoritate în creștere, care au venit cu experiența lor militară sau cu o atitudine de tip turist de război, nu sunt și, în unele cazuri, nu doresc să fie considerați egali, pretinzând că știu mai multe despre război decât forțele locale de pe teren. Acest lucru poate duce la schimburi tensionate și, uneori, la confruntări fizice și intimidări.

Noi, ca IRPGF, suntem atât participanți egali, cât și autonomi și, desigur, suntem aliați care susținem apărarea poporului. Nu le vedem ca fiind reciproc exclusive. Cu toate acestea, autonomia noastră este, într-un fel, limitată, deoarece facem parte dintr-o luptă mult mai amplă, cu o structură militară semi-formalizată și un set de alianțe. Suntem subordonate YPG, ceea ce înseamnă că suntem subordonate FDS, care în acest moment cooperează cu unele forțe militare americane și cu cele ale altor țări occidentale în atacarea Daesh. Considerăm că este vorba de pragmatism și, bineînțeles, acest lucru nu schimbă opiniile noastre că Statele Unite sunt inamicul nostru la fel de mult ca Daesh sau ca orice alt stat, de altfel. Cu toate acestea, recunoaștem, de asemenea, că, din moment ce politica externă a Statelor Unite a fost cea care a dus în cele din urmă la crearea Daesh, acestea trebuie să fie în cele din urmă responsabile pentru combaterea lor.

Lăsând la o parte setul complex de alianțe și puteri internaționale, această luptă conține atât caracteristici indigene, cât și internaționale, ceea ce o face cu atât mai importantă și mai necesară de apărare. Ceea ce investigăm și învățăm în prezent, prin (auto)critică, teorie și practică, este relația anarhiștilor revoluționari internaționaliști cu o luptă indigenă care se vede pe sine ca parte a unei mișcări revoluționare internaționaliste care se va răspândi dincolo de "granițele" sale.

Deoarece majoritatea energiei noastre este concentrată pe lupta armată, în prezent avem proiecte limitate în societatea civilă. În prezent, lucrăm pentru a sprijini inițiativele și capacitățile anarhiste din cadrul societății civile. Cu toate acestea, transformarea socială nu este exclusivă pentru proiectele din societatea civilă. De exemplu, sătenii arabi din localitate, vecini cu baza în care suntem staționați, vin

din două în două zile să ne dea lapte și iaurt pe care le produc, în timp ce noi le oferim zahăr sau alte produse de bază pe care nu le au, într-un act de ajutor reciproc. Acest lucru creează o legătură de solidaritate și de viață colectivă. De asemenea, avem o relație pozitivă cu câteva familii armenesti din regiune. Simplul act de a bea chai cu cineva și de a-l săruta pe obraz este primul pas către construirea unor relații care, pe termen lung, pot ajuta la crearea unei baze pe care să se construiască proiecte care să ducă la transformare socială.

Luptătorii internaționali, în special luptătorii anarhiști și comuniști, se organizează separat în Rojava de ceva timp deja. De ce se întâmplă acest lucru? Care este relația voastră cu alte structuri kurde?

Așa cum am făcut aluzie la prima întrebare, majoritatea luptătorilor anarhiști, apoiști, socialiști și comuniști internaționali, pe lângă alți luptători care se identifică mai mult ca antifasciști și antiimperialiști, încearcă de ceva vreme să se organizeze separat în Rojava. Acest lucru nu este ceva nou. Răspunsul la această întrebare va necesita o descriere a situației istorice a stângii turcești și a numeroaselor grupuri armate care operează în regiune.

Pentru stânga turcă, în special pentru stânga care este implicată în lupta armată și care întreține unități de gherilă, relația dintre grupuri este una care s-a schimbat și s-a adaptat de-a lungul timpului. A fost o vreme când partidele de stânga turcești se vedeau reciproc ca dușmani, la fel de mult cum vedeau statul turc sau sistemul capitalist. Acest lucru a dus la violențe între partide și chiar la decese. Cu toate acestea, după cum a arătat istoria, statul turc s-a dovedit mult mai puternic și mai rezistent decât se așteptau mulți. Anterior, marea majoritate a societății turcești nu a avansat în luptă, așa cum multe dintre partide, fiind marxist-leniniste tradiționale, credeau în mod dogmatic că se va întâmpla în mod natural, ca rezultat al necesității istorice. De fapt, odată cu apropierea referendumului din Turcia, iar Erdogan era practic sigur de o victorie "evet" sau "da", partidele au văzut necesitatea de a se uni și de a lupta împreună. Acest lucru nu înseamnă că nu au făcut acest lucru înainte. De fapt, multe dintre partide, cea mai mare fiind PKK, au colaborat cu alte grupuri de gherilă în vastele regiuni muntoase ale Turciei, împărțind resurse și pregătire și chiar desfășurând operațiuni comune. A fost la 6 martie 2016, când s-a scris istorie în Turcia, odată cu formarea Mișcării Revoluționare Unite a Poporului (Halkların Birleşik Devrim Hareketi). Acest front unit a reunit 10 dintre principalele partide implicate în lupta armată sub o singură structură și un singur drapel pentru a lupta împotriva guvernului Erdogan și a statului turc.

Desigur, trebuie să privim și istoria Orientului Mijlociu în general pentru a înțelege modul în care diferitele partide turcești au acționat în cadrul diferitelor țări și au participat la diferite conflicte. De exemplu, Partidul Comunist al Turciei/Marxist-Leninist (TİKKO), ASALA și PKK au operat în Liban (valea Beqaa) și s-au antrenat alături de OEP și de diverse grupuri de gherilă palestinienă, libaneză și internaționale, desfășurând chiar operațiuni comune. În Siria, PKK și-a stabilit cartierul general și a deschis birouri de partid și facilități de antrenament în Rojava în anii 1980 până la mijlocul anilor '90. Abdullah Öcalan a putut să opereze relativ liber cu sprijinul regimului sirian, care vedea Turcia ca pe un inamic. Tensiunile turco-siriene și amenințarea cu războiul aveau să-l forțeze pe Hafız al-Assad să rupă toate legăturile cu Öcalan și să-l expulzeze de pe teritoriul sirian. Prăbușirea Uniunii Sovietice a forțat multe grupări de gherilă turcești și internaționale să se ascundă și le-a limitat mobilitatea, resursele, pregătirea și operațiunile. Războiul civil sirian și începutul revoluției din Rojava au oferit o altă oportunitate pentru ca partidele turcești care erau ilegale, clandestine și în munți să vină să stabilească operațiuni și baze în Rojava prin care să sprijine lupta, precum și să se organizeze și să comunice mai liber și mai eficient. Acest lucru a dus la înființarea de către mai multe partide a unor karargahs (cartiere generale) în Rojava.

Odată cu intensificarea luptei din Rojava și cu nevoia partidelor de a împărtăși resurse, informații și operațiuni militare, partidele, sub conducerea MLKP, au format Batalionul Internațional al Libertății în Rojava (IFB). Acest experiment de conducere și comandă comună, care a unificat diversele partide și grupuri sub un singur stindard pentru a lupta, a fost primul experiment de acest fel în Rojava și a precedat formarea Mișcării Revoluționare Unite a Poporului (HBDH). Acest experiment a avut rezultate

mixte. De exemplu, IFB este condus pe principiile centralismului democratic, cu care noi, ca IRPGF, nu suntem de acord. Am prefera ca acesta să fie orizontal și egal pentru toate grupurile și membrii. În plus, marea majoritate a grupurilor, partidelor și luptătorilor din cadrul IFB sunt turci, ceea ce duce la distorsionarea caracterului internațional. Chiar și forțele kurde se referă la IFB ca fiind "çepê turk" sau "stânga turcă". Cu toate acestea, lăsând la o parte acest aspect, am susține că a avut o valoare pozitivă și simbolică, precum și diverse succese militare. A demonstrat că diferitele partide și grupuri, inclusiv IRPGF, pot lucra, se pot antrena și lupta împreună împotriva unui inamic comun, unindu-ne energiile și forțele pentru a obține victoria atât în luptă, cât și în societatea civilă.

Batalionul Internațional al Libertății, deși se află sub comanda directă a conducerii comune a diferitelor partide și grupuri, se află în cele din urmă sub comanda forțelor YPG și SDF. Deși suntem autonomi în ceea ce privește structurile noastre militare, organizarea unităților și mișcările individuale, așteptăm ordine și directive direct de la YPG cu privire la poziția și mișcările noastre pe câmpul de luptă, la fel ca și restul IFB. Acest lucru ne situează direct sub comanda YPJ/G și, prin urmare, și noi, de asemenea, împărtășim alianțele lor și câmpul de luptă cu cei cu care desfășoară operațiuni comune. Cu toate acestea, partidele și grupurile își mențin autonomia ca entități separate în afara structurii IFB pentru a nu fi de acord cu pozițiile forțelor kurde și chiar pentru a critica anumite politici și decizii. Cu toate acestea, deși facem parte din IFB, suntem atenți la pozițiile, opiniile și perspectivele pe care le exprimăm în timp ce folosim numele și structura IFB. În cele din urmă, IFB s-a dovedit a fi un experiment și un laborator unic pentru a aduce (extrema/ultra)stânga și radicali de toate culorile și convingerile să lupte sub o singură unitate și structură de comandă.

Având în vedere că alianța dintre forțele kurde și cele americane nu are șanse să dureze la nesfârșit sau să creeze spațiu pentru ca proiectele radicale să se dezvolte în Rojava, cum se pot poziționa anarhiștii în această luptă? Puteți menține autonomia față de deciziile luate de alții din Rojava care sunt implicați în această alianță?

Cuvântul "alianță" aici este foarte înșelător, într-adevăr, este un cuvânt puternic și implicit. SUA și aliații săi de coaliție, din motive politice și economice fără nicio legătură între ele, au făcut un proiect de eliminare a unui grup armat (Daesh) de care Revoluția trebuie să se apere și pe care YPJ/G ar dori, de asemenea, să îl eradichez. YPJ/YPG se află pe același câmp de luptă cu forțele americane. Din moment ce împărtășesc același inamic și din moment ce antagonismul politic, ideologic și economic inerent dintre cele două este, printr-o anumită prioritate de interese, întârziat să se aprindă, cooperarea militară nu este surprinzătoare. Nu există o alianță politică între SUA și revoluționarii din Rojava.

Într-adevăr, credem că este puțin probabil ca cooperarea dintre forțele revoluționare și forțele americane să dureze. Desigur, există aici, în Rojava, forțe care ar dori un stat național sau care au folosit sentimente naționaliste pentru a stârni sprijin. Chiar alături se află Guvernul Regional Kurdistan (KRG), susținut de SUA, sub conducerea lui Masoud Barzani, care este încă o marionetă a SUA în regiune. KRG are un embargo virtual asupra Rojava. Barzani și KDP sunt văzuți de mulți ca niște trădători pentru că s-au aliat cu Turcia în detrimentul kurzilor și al ezidiților din Shengal. În plus, KRG caută să "agite lucrurile", atât din punct de vedere politic, cu grupuri precum Consiliul Național Kurd (ENKS) și KDP din Rojava, cât și din punct de vedere militar, cu Peshmerga din Rojava. Dușmanii acestei revoluții sunt nenumărați.

Se remarcă adesea faptul că unii gânditori anarhiști, precum Murray Bookchin, au contribuit în primul rând la această revoluție socială, ceea ce l-a determinat pe Abdullah Öcalan să se îndepărteze de marxism-leninism și să creeze teoria sa a "confederalismului democratic". Indiferent de cât de corect este acest lucru, în cele din urmă, anarhiștii, atât în lupta armată, cât și în societatea civilă, pot avea un impact asupra acestei revoluții. Prin dialog și proiecte comune, putem lucra cu comunitățile locale și putem dezvolta relații care pot consolida și mai mult câștigurile revoluției, împingând-o în același timp înainte. Cu cât mai multă influență au anarhiștii și filozofia anarhistă în dialogul cu oamenii și structurile din Rojava, cu atât mai mult putem construi ceva nou împreună și ne putem concentra pe transformare nu doar în Rojava, ci în întreaga lume. Aceasta este importanța conectării luptelor, așa cum am făcut până acum în ceea ce privește Belarus, Grecia și Brazilia. Lupta din Rojava este lupta

din fiecare cartier și comunitate oprimată. Este lupta pentru o viață eliberată și acolo este locul unde anarhiștii pot avea cel mai mare impact.

În calitate de anarhiști, suntem fără compromisuri împotriva tuturor statelor și a autorității. Acest lucru este nenegociabil. Deși recunoaștem pe deplin rolul diferitelor partide în lupta și conflictul pentru eliberarea teritoriului atât în Rojava, cât și în regiunile muntoase mai largi din Kurdistan, credem că solidaritatea critică ne permite să lucrăm, să luptăm și, eventual, să murim alături de partide, având în același timp autonomia de a rămâne critici față de ideologiile, structurile, mentalitățile feudale și numeroasele politici ale acestora. Ne putem păstra autonomia în sensul că putem să nu fim de acord cu pozițiile sau să alegem să nu luptăm în cazul în care alianțele pe care le fac forțele revoluționare depășesc supraviețuirea și necesitatea geostrategică pragmatică. În ultimă instanță, în cazul în care forțele revoluționare ar face alianțe formale cu puterile statului și Rojava ar fi transformată într-un nou stat, chiar dacă acel stat este social-democrat, IRPGF ar pleca și ne-ar muta baza de operațiuni în altă parte pentru a continua lupta revoluționară. Proiectele anarhiste din cadrul societății civile ar putea în continuare să opereze și să funcționeze atâta timp cât li se permite acest lucru, și ar trebui să o facă, dar, cel mai probabil, grupurile de gherilă anarhiste, precum și cele comuniste, nu vor mai fi autorizate să opereze în Rojava.

Ați experimentat o tensiune între implicarea în lupta armată și dezvoltarea de proiecte sociale în Rojava? În ce fel se alimentează și se consolidează reciproc? În ce fel sunt ele în contradicție?

Grupul nostru se află abia la începutul dezvoltării de proiecte sociale în Rojava. Este dificil pentru o unitate să organizeze și să mențină proiecte sociale în timp ce este angajată, în același timp, în lupta armată, dacă nu dispune de resurse în ceea ce privește personalul și infrastructura. Acest lucru necesită prezența mai multor oameni; trebuie să atingem masa critică necesară pentru a dezvolta un proiect de succes. Unii dintre tovarășii noștri au mai lucrat în societatea civilă și lucrează în mod activ la crearea unor noi inițiative care sunt atât durabile, cât și realizabile. Acest lucru ne va permite să ne îndeplinim angajamentele respective față de lupta armată și revoluția socială.

Efortul de război din comunitatea Rojava a supus și alte structuri imperativelor sale? Există spații sau sfere ale vieții în care controlul este centrat în mâinile grupurilor militarizate, contribuind la relații ierarhice de facto? Cum împiedicăm ca prioritățile militare să determine cine deține puterea într-o comunitate aflată în război?

Cu siguranță, războiul din Rojava și războaiele civile siriene și irakiene mai largi au schimbat radical relația dintre societatea civilă și forțele militare. Ceea ce se întâmplă în prezent în Rojava poate fi descris și caracterizat pe bună dreptate, așa cum au spus unii hevals [tovarăși], drept "comunism de război". Situația actuală din Rojava a supus o mare parte din economie și societatea civilă efortului de război. Totuși, acest lucru nu este surprinzător. Rojava este înconjurată de dușmani care caută să distrugă experimentul revoluționar în curs de dezvoltare. Daesh este un actor para-statal extrem de letal și eficient, cu resurse uriase, atât financiare, cât și militare, precum și cu o forță de luptă care numără zeci de mii de oameni. Ca atare, este una dintre cele mai brutale și mai capabile amenințări împotriva Rojava însăși. Dacă nu ar fi fost efortul de război masiv din partea unor segmente mari ale societății, mai ales rezistența de la Kobanê și victoria ulterioară, care a reprezentat un punct de cotitură esențial, Daesh ar fi fost victorios și și-ar fi continuat expansiunea rapidă.

În timp ce războiul s-a schimbat și Daesh este acum pe fugă atât în Irak, cât și în Siria, Turcia a intrat în război încercând să înăbușe eforturile YPJ/G de a asigura contiguitatea între cantoanele Kobanê și Afrîn. Trebuie să fim conștienți de faptul că, aproape zilnic, forțele turcești de la granițele Rojava bombardează ținte de pe teritoriul acesteia, ucigând zeci de civili și forțe militare. De asemenea, la est, în Irak, Guvernul regional al Kurdistanului (Bashur), sub conducerea lui Masoud Barzani și a Partidului Democrat din Kurdistan (KDP), continuă să impună o blocadă și un embargou virtual asupra Rojava, pe lângă faptul că atacă pozițiile Forțelor de Apărare a Poporului (HPG) și ale Unităților de Rezistență Sinjar (YBS) din Shengal cu ajutorul Peshmerga. În plus, Barzani și KDP colaborează cu Erdogan, cu

guvernul fascist al Partidului Justiției și Dezvoltării - Partidul Mișcării Naționaliste (AKP-MHP) și cu statul turc, împărțășind informații, resurse și desfășurând operațiuni militare comune.

Fără îndoială, războiul duce la relații ierarhice de facto și împiedică în mod serios relațiile orizontale și puterea comunității. De fapt, există mai multe niveluri de relații ierarhice. Există ierarhii în cadrul structurilor de partid care pătrund în structurile sociale și se extind în societatea civilă în sens larg. Acestea tind să fie, de exemplu, dacă cineva este sau nu cadru, de cât timp este în mișcare, formarea și cunoștințele sale ideologice, influența și contactele sale, pe lângă experiența sa de luptă. Acest lucru poate fi perceput ca un sistem de rang, privilegii și avansare. Acesta există de fapt, dar este ceva care funcționează în tensiune cu un partid care se autocritică în acest sens și cu o ideologie care caută să transcendă aceste relații în mijlocul unei revoluții sociale existente în mod real. În timp ce membrii cadrelor din grupurile militarizate au de fapt o poziție socială de facto, care ar fi deasupra altor persoane din societate, ei răspund în cele din urmă în fața poporului prin intermediul structurii comunei și a cadrului mai larg al Federației Siriene de Nord. În cele din urmă, aceste relații ierarhice există ca o necesitate militară în mijlocul unuia dintre cele mai brutale războaie. În calitate de anarhiști, le vedem și înțelegem de ce sunt necesare, fiind în același timp critici cu privire la existența lor și căutând să contestăm aceste relații de autoritate și control centralizat. Este pozitiv faptul că aceste relații pot fi criticate folosind procesul tekmil (o adunare direct democratică pentru a critica un comandant sau pe alții dintr-o unitate), o practică serioasă și vitală de critică-autocritică și autodisciplină care își are rădăcinile în maoism.

Relațiile ierarhice de putere, deși uneori sunt necesare din cauza realităților și priorităților militare în contextul luptei, trebuie să existe ca ceva ce ne dorim și ne dorim unii de la alții pentru a acționa eficient. Atunci când există timp pentru deliberare, putem discuta, critica și lua decizii colective. În luptă, ne așteptăm la îndrumare imediată, instrucțiuni, protecție, certitudine și responsabilitate din partea camarazilor mai experimentați și mai bine informați, deoarece există multe decizii și sarcini care afectează grupul și de care nu ne putem ocupa și cu care nu ar trebui să fim împovărați. Acest lucru se aplică și în cazul instruirii și al recrutării sigure. Dar aceste relații pot avea, în cele din urmă, potențialul de a dăuna naturii autonome, orizontale și auto-organizate a comunităților dacă nu sunt înțelese și practicate în conformitate cu alte principii ideologice. Cum putem noi, ca anarhiști și membri ai IRPGF, să prevenim relațiile kyriarhale în acest context - adică în aceste contexte care se suprapun? Complexitatea acestei întrebări relevă, în plus, o problemă inerentă cu modul în care este formulată întrebarea. Adică faptul că, într-un fel, prioritățile militare sau apărarea unei comunități sunt separate de comunitatea însăși; impuse din exterior de către un actor din afara comunității. Deși este adevărat că prioritățile militare sunt impuse unor comunități, de exemplu, evacuarea satelor care se află pe linia frontului, în pericol de atacuri și utilizarea caselor oamenilor pentru avanposturi militare temporare, adevărul este că, în Rojava, comunitățile locale, cartierele și comunitățile etno-religioase sunt responsabile pentru propria apărare.

Acest lucru nu este ceva nou. De fapt, datează de la revoltele din Qamishlo din 2004 (o revoltă a kurzilor sirieni din nord-est) care a dus la crearea unor inițiative de apărare comunitară și la precursorul YPG. Pentru a se proteja împotriva structurii de apărare mai mari, YPG, în cazul în care aceasta ar încerca să își impună voința printr-o lovitură de stat de tip militar și să ia puterea de la comunități, comunitățile au propriile forțe de apărare, HPC (Hêzên Parastina Cewherî). În timp ce YPG reprezintă armata de gherilă populară din Rojava, există și forțe mai mici - de exemplu, Consiliul Militar Siriac, care este format din creștini sirieni și care lucrează pentru a proteja această comunitate. Apărarea în sine este descentralizată și confederalizată, păstrând în același timp capacitatea de a se desfășura rapid, de a apela la trupe și chiar la recrutare, ceea ce se întâmplă în Rojava.

Credem și afirmăm că comunitățile aflate în război trebuie să fie responsabile pentru propria apărare. Cu toate acestea, în condițiile în care mari actori statali, para-statali și non-statali atacă aceste comunități în încercarea de a le extermina, este nevoie de forțe militare și mai mari. Acest lucru poate necesita anumite procese care, în timp de război, limitează autonomia unei comunități. Această realitate este una cu care suntem obligați să trăim. În cele din urmă, există o dihotomie și o tensiune între comunită-

țile aflate în război și forțele militare care se confruntă cu inamici uneori de multe ori mai mari decât ele. Avem sarcina de a ne asigura, pe cât posibil, că comunitățile își păstrează autonomia și procesele de luare a deciziilor și, în același timp, le protejăm și le asigurăm supraviețuirea. Comunitățile sunt responsabile în ultimă instanță pentru apărarea lor; atunci când este nevoie, toate comunitățile unice și diverse se pot reuni pentru a forma o forță militară mai mare pentru protecția lor colectivă. Aceasta înseamnă că fiecare comunitate constituie o parte componentă fundamentală a unei forțe mult mai mari a cărei sarcină este protecția tuturor comunităților. Această tensiune, între comunitate și armată, nu este decât un alt aspect al tensiunii filosofice dintre particular și universal. Sarcina noastră este de a ne asigura că acest dezechilibru este minimizat cât mai mult posibil, astfel încât comunitățile să poată rămâne autonome și să aibă, în cele din urmă, ultimul cuvânt în ceea ce privește prioritățile și apărarea lor.

Ce anume distinge formațiunile și strategiile de luptă armată anarhistă de alte exemple de luptă armată? Dacă vă opuneți ”armatelor permanente’ sau grupurilor revoluționare osificate”, dar recunoașteți că lupta armată poate fi necesară până când va fi imposibil să forțezi instituțiile ierarhice asupra cuiva, care este diferența metodologică care poate împiedica forțele de gherilă anarhiste pe termen lung să funcționeze în același mod în care o face o armată permanentă sau un grup revoluționar osificat, concentrând puterea socială?

O întrebare care ni se pune adesea este în ce fel suntem diferiți de alte grupuri armate de stânga? Care sunt caracteristicile noastre distinctive? În calitate de formațiune anarhistă de luptă armată, alături de alte grupuri anarhiste din întreaga lume, ne străduim să eliberăm comunitățile și indivizii pe baza principiilor fundamentale din cadrul anarhismului. Nu suntem nici dogmatici, nici ortodocși în înțelegerea noastră a anarhismului, ci iconoclaști și inovatori perpetui. Anarhismul este o ideologie în continuă schimbare și creștere, care nu poate fi separată de viața însăși. În timp ce alte grupuri de stânga non-anarhiste pot dori o anumită versiune de socialism și/sau comunism, noi ne distingem în cele din urmă de aceste formațiuni de luptă armată prin înțelegerea noastră a autorității, atât în cadrul grupului, cât și în afara acestuia. Noi nu avem un lider. Nu există culte ale personalității și nici portrete ale noastre atârinate pe perete. Ne inspirăm de la zapatistii care își acoperă fețele și ne concentrăm mai mult asupra colectivului decât asupra indivizilor, deoarece noi, în calitate de colectiv de indivizi, reprezentăm multe identități și poziții sociale unice. Luăm decizii prin consens, iar atunci când suntem pe câmpul de luptă ne punem de acord asupra unuia sau mai multor tovarăși care vor fi responsabili de operațiune. Nu există o structură de comandă permanentă în cadrul IRPGF. Există poziții de responsabilitate și atribuții prin rotație, logica fiind aceea de a nu reproduce gradele militare sau structurile de clasă tehnocratice.

Formațiunile anarhiste de luptă armată nu sunt noi. De exemplu, există grupuri anarhiste în întreaga lume, inclusiv Conspirația Celulelor de Foc, FAI-IRF (Federația Anarhistă Informală - Frontul Revoluționar Internațional) și Lupta Revoluționară. Nu suntem neapărat de acord cu toate pozițiile acestor grupuri sau ale membrilor lor. În ceea ce ne privește, nu căutăm să fim elitiști sau să fim gherile de munte care părăsesc lumea pentru a se concentra pe războiul popular în mediul rural, deși acesta este un aspect important al luptei. Căutăm să aducem munții în orașe și viceversa. Este important să conectăm toate luptele din întreaga lume, deoarece acestea sunt interconectate prin natura lor, datorită diferitelor sisteme de opresiune și dominație care există. Și noi ”ne căcăm pe toate avangardele revoluționare ale lumii”, așa cum a spus odată Subcomandantul Marcos. Noi nu ne considerăm avangarde anarhiste. Suntem orice altceva în afară de asta.

IRPGF consideră că este necesar să fie alături de oameni și să înțeleagă caracterul social al procesului revoluționar. Nu există revoluție fără participarea tuturor comunităților, cartierelor și satelor. Nu căutăm să glorificăm armele pe care le posedăm, deși le considerăm un vehicul spre eliberarea noastră colectivă. Cu toate acestea, eliberarea nu este posibilă dacă revoluția socială nu este prezentă. Prin urmare, nu suntem un alt grup de gherilă urbană care caută doar să distrugă, fără a construi nimic social și comunitar. Desigur, a avea arme și a ne angaja în lupta armată implică o responsabilitate

imensă și un mare pericol, nu numai pentru noi înșine, ci și pentru puterea pe care o deținem. Suntem de acord cu gherilele care repetă adesea principiul maoist de a nu lua nici măcar pioaneze de la oameni. Noi suntem revoluționari ghidați de principii, nu o bandă de mercenari mardeiași. Aceasta este baza pe care noi, ca IRPGF, încercăm să dezvoltăm o etică și o înțelegere colectivă a luptei armate.

Știind foarte bine că lupta armată ar putea fi necesară pentru mulți ani și decenii de acum înainte și realizând că, pe măsură ce anii avansează, structurile devin mai înrădăcinate și mai rigide, suntem îngrijorați de crearea anumitor dinamici de grup care ar putea duce la diverse ierarhii și la o concentrare a puterii sociale oriunde ne-am afla. Pentru a minimiza acest risc, considerăm că este necesar să fim nu doar revoluționari profesioniști cu normă întreagă, ci și membri în egală măsură ai unei comunități vii. Asta înseamnă că trebuie să ne implicăm în luptele și proiectele locale din cadrul societății civile. În timp ce o armată permanentă sau un grup revoluționar osificat își văd poziția fie ca pe o muncă profesională, fie ca pe o dedicare de o viață la luptă, ambele își mențin distanța și îndepărtarea de comunități și de viața de zi cu zi.

Grupurile de gherilă anarhiste trebuie să rămână entități orizontale și să reziste tentației sau necesității structurale de a centraliza și concentra puterea socială. În cazul în care nu reușesc să facă acest lucru, ele nu ar mai fi nici eliberatoare, nici anarhiste, din perspectiva noastră. Ca IRPGF, înțelegând acest pericol, considerăm că dezvoltarea de proiecte și dezvoltarea de relații în cadrul societății civile este principala modalitate de a rezista la crearea de ierarhii sociale. Este un proces care va fi plin de contradicții și erori. Cu toate acestea, prin aceste contradicții și erori, împreună cu mecanismele noastre de critică-autocritică și structura orizontală auto-organizată, vom contesta crearea unui grup revoluționar osificat care și-a centralizat propria autoritate și a concentrat puterea socială.

După cum spuneți, conflictele din Siria, Ucraina și din alte părți sunt doar începutul a ceea ce va fi o perioadă prelungită și dezordonată de criză globală. Dar care considerați că este relația corectă între lupta armată și revoluție? Ar trebui ca anarhiștii să caute să înceapă lupta armată cât mai curând posibil în procesul revoluționar sau să o amâne cât mai mult posibil? Și cum pot anarhiștii să se descurce pe terenul luptei armate, când atât de mult depinde de obținerea de arme - ceea ce înseamnă, de obicei, încheierea de înțelegeri cu actori statali sau para-statali?

În primul rând, nu există o formulă generală care să stabilească cât de multă luptă armată este necesară pentru a iniția și a avansa procesul revoluționar și nici în ce moment ar trebui să înceapă, dacă este cazul. Pentru IRPGF, recunoaștem că fiecare grup, colectiv, comunitate și cartier trebuie să decidă în cele din urmă când inițiază lupta armată. Lupta armată este contextuală în funcție de locația și situația specifică. De exemplu, în timp ce aruncarea unui cocktail Molotov asupra poliției este destul de normalizată în cartierul Exarchia din Atena, Grecia, în Statele Unite, persoana care îl aruncă ar fi împușcată mortal de către poliție. Fiecare context local particular are un prag diferit pentru ceea ce permite statul în materie de violență. Totuși, aceasta nu este o scuză pentru inacțiune. Noi credem că lupta armată este necesară. În cele din urmă, oamenii trebuie să fie dispuși să își sacrifice poziția socială, privilegiile și viețile dacă este necesar. Cu toate acestea, nu le cerem oamenilor să plece în misiuni de sinucidere/sacrificiu. Această luptă nu este pentru martiriu, ci pentru viață. În cazul în care va necesita martiri, precum lupta de aici din Rojava și Kurdistan, aceștia vor face parte din lupta armată și din procesul revoluționar pe măsură ce acesta se desfășoară.

Lupta armată nu creează neapărat condițiile pentru o revoluție, iar unele revoluții pot avea loc fără luptă armată sau cu o luptă armată redusă. Atât lupta armată, cât și revoluțiile pot fi spontane sau pot fi planificate cu ani de zile înainte. Cu toate acestea, revoluțiile locale sau naționale, care în unele cazuri au fost pașnice, nu creează condițiile pentru o revoluție mondială și nici nu contestă hegemonia sistemului mondial capitalist. Întrebarea noastră fundamentală care rămâne aici este - când ar trebui să începem lupta armată? Pentru început, credem că trebuie să analizăm situația și contextul local. Crearea unor forțe de apărare a comunității locale și a cartierului, care să fie înarmate în mod deschis, este un prim pas esențial pentru asigurarea autonomiei și a autoprotecției. Acesta este un act simbolic

puternic și unul care va atrage cu siguranță atenția statului și a forțelor sale represive. Insurecția ar trebui să aibă loc peste tot și în orice moment, dar nu trebuie neapărat să se întâmple cu puști. În cele din urmă, lupta armată ar trebui să se facă întotdeauna în legătură cu comunitățile și cartierele vii. Acest lucru va împiedica dezvoltarea mentalităților de avangardă și a pozițiilor sociale ierarhice.

Revoluțiile nu sunt petreceri la cină și, ceea ce este mai rău, nu noi alegem invitații la cină. Cum putem noi, ca anarhiști, să rămânem principiali în pozițiile noastre politice când trebuie să ne bazăm pe actori statali, para-statali și non-statali pentru a obține arme și alte resurse? În primul rând, nu există o revoluție sau o luptă armată curată și pură din punct de vedere ideologic. Armele noastre au fost fabricate în fostele țări comuniste și ne-au fost oferite de partide politice revoluționare. Baza în care stăm și proviziile și resursele pe care le primim provin de la diferitele partide care operează aici și, în cele din urmă, de la oamenii înșiși. În mod clar, noi, ca anarhiști, nu am eliberat tipul de teritoriu de care am avea nevoie pentru a opera pe cont propriu. Trebuie să facem înțelegeri. Întrebarea care se pune atunci este: cât de principiale pot fi înțelegerile noastre?

Avem relații cu partide politice revoluționare care sunt comuniste, socialiste și apolitice. Pentru noi, în acest moment, luptăm împotriva aceluiași inamic, iar resursele și luptătorii noștri combinați nu pot decât să ducă mai departe lupta. Cu toate acestea, rămânem în alianță critică și solidaritate cu ei. Nu suntem de acord cu mentalitățile lor feudale, cu pozițiile lor ideologice dogmatice și cu viziunea lor de a prelua puterea de stat. Amândoi știm că, dacă într-o zi vor prelua puterea de stat, vom fi dușmani. Cu toate acestea, pentru moment, nu suntem doar aliați, ci și tovarăși de luptă. Acest lucru nu înseamnă că ne-am sacrificat principiile. Dimpotrivă, am deschis un dialog despre anarhism și am criticat pozițiile lor ideologice, afirmând în același timp principiile și pozițiile teoretice pe care le avem în comun. Acest schimb ne-a transformat pe amândoi și face parte din ceea ce unii dintre ei numesc procesul dialectic: necesitatea atât a teoriei, cât și a practicii pentru a face să avanseze atât lupta armată, cât și revoluția socială.

Pentru IRPGF, încheierea de înțelegeri cu alte grupuri revoluționare de stânga cu care putem găsi puncte comune este o realitate cu care trăim. Cu toate acestea, trebuie să recunoaștem, de asemenea, că structura mai largă de gherilă din care facem parte încheie înțelegeri cu actori statali. În timp ce ne reafirmăm încă o dată poziția noastră împotriva tuturor statelor, care nu este negociabilă, structura noastră face înțelegeri pragmatice cu actorii statali pentru a supraviețui încă o zi pentru a continua lupta. Deocamdată, toate proviziile și resursele noastre provin de la partidele revoluționare cu care suntem în alianță, care, de asemenea, fac concesii și înțelegeri cu actorii statali și non-statali. Recunoaștem că aceasta este o contradicție, dar o realitate dură a condițiilor noastre actuale.

Anarhiștii trebuie să aleagă, în funcție de contextul și situația lor particulară, ce fel de înțelegeri pot face și cu cine. În cazul în care trebuie să fie pragmatici și să încheie înțelegeri cu actori statali, para-statali sau non-statali pentru a achiziționa arme, pentru a se menține pe terenul lor sau, cel puțin, pentru a supraviețui, acest lucru va fi abordat și criticat la momentul potrivit. În cele din urmă, colectivele și comunitățile vor lua decizii cu privire la modul în care să avanseze în procesul revoluționar și cum să folosească diferiții actori statali și non-statali în beneficiul lor, cu scopul de a nu mai avea nevoie de ei în cele din urmă și de a-i distruge pe toți. În ultimă instanță, lupta armată este necesară pentru procesul revoluționar, iar diferitele alianțe pe care le facem le considerăm necesare pentru a atinge acest obiectiv al unei lumi eliberate. Noi, ca IRPGF, credem și afirmăm fraza adesea repetată din Grecia, conform căreia singurele lupte pierdute sunt cele care nu au fost date.

Mai devreme sau mai târziu, fiecare revoluție se împarte în părțile sale constitutive și apar conflictele necesare. Aceste conflicte determină rezultatul final al revoluției. A început deja acest lucru în Rojava? Dacă da, cum au abordat anarhiștii acest lucru? Dacă nu, cum îi puteți pregăti pe tovarășii din întreaga lume pentru situația în care ne vom afla atunci când conflictele interne din cadrul revoluției vor ieși la suprafață și va fi necesar să ne dăm seama care sunt diferitele poziții? Unii tovarăși din afara Rojava nu au fost siguri cum să înțeleagă unele dintre rapoartele din Rojava, deoarece, din experiența noastră, există întotdeauna conflicte interne, chiar și în cele mai puternice perioade de revoluție

socială, iar oamenii care raportează despre experimentul din Rojava au ezitat să articuleze care sunt acestea. Putem înțelege de ce ar fi necesar să nu se vorbească deschis despre astfel de conflicte, dar orice perspectivă pe care ne-o puteți oferi va fi foarte utilă, chiar dacă este abstractă.

Răspunsul simplu este da, aceste conflicte au început în Rojava. În cadrul unei structuri de partid și confederale atât de mari, au apărut contradicții și facțiuni diferite. Există cei care caută să ducă revoluția până la capăt și alții care sunt gata să facă compromisuri cu privire la anumite aspecte ale revoluției pentru a asigura tot ceea ce s-a obținut până acum. Există cei care încă visează la un Kurdistan marxist-leninist și alții care sunt gata să se deschidă către Occident și să se alieze cu "forțele democrației". În cadrul luptei armate, există unii care doresc să declanșeze un război popular total, în timp ce alții susțin că timpul luptei armate se apropie de sfârșit și că ar trebui să încetăm încet ostilitățile. În această arenă politică haotică, cu o serie aparent nesfârșită de acronime, cum putem noi, ca membri ai IRPGF, să navigăm în aceste ape turburi și adesea periculoase?

În calitate de anarhiști, navigăm în aceste complexități și contradicții cu scopul de a încerca să revendicăm cât mai mult teren posibil pentru anarhism. Ne aliniem cu secțiunile revoluției și ale partidului care ne sunt cele mai apropiate. Alianțele pe care le încheiem sunt cele care ne facilitează cel mai mult și ne asimilează cel mai puțin. Încercăm să ne ferim de asimilare atât din punct de vedere ideologic, cât și ca grup. Faptul că ne aflăm într-un spațiu autonom care ne susține obiectivele ne oferă oportunități extraordinare. Există un spațiu liber pe care partidul îl oferă grupurilor ca al nostru pentru formare, pentru a dezvolta proiecte și un spațiu pur și simplu pentru experimente revoluționare. Cu cât mai mulți anarhiști vin aici, în Rojava, pentru a ne ajuta să construim structuri anarhiste, cu atât mai mult vom influența și vom face ca obiectivele noastre să devină realitate în societate. De exemplu, tinerii, care sunt mai critici față de trecutul lor feudal și tradițional, se află în fruntea schimbărilor și progreselor sociale extraordinare. Dorim să lucrăm cu tinerii pentru a forma o cooperare educațională și, ca anarhiști, să ne concentrăm asupra teoriei anarhiste și chiar să abordăm problemele legate de gen și sexualitate (LGBTQ+), care sunt încă foarte tabu în majoritatea societății.

Există un spațiu vast pentru a experimenta și a construi structurile anarhiste care vor continua să revoluționeze societatea și să elibereze în continuare toți indivizii și comunitățile. Credem că munca noastră ca anarhiști, atât în lupta armată, cât și în societatea civilă aici, în Rojava, va fi valoroasă pentru întreaga comunitate anarhistă din întreaga lume. Așteptăm cu nerăbdare să împărtășim rezultatele noastre, să ne bucurăm de solidaritatea continuă a tuturor și de anarhiștii care ni se vor alătura aici.

Biblioteca Anarhistă

CrimethInc., International Revolutionary People's Guerrilla Forces
"Lupta nu este pentru martiriu, ci pentru viață"
O discuție critică despre lupta armată cu gherilele anarhiste din Rojava
2017/04/18

The Anarchist Library

ro.theanarchistlibrary.org